

Perfect pentru Sala Palatului

Scris de VS

Mărti, 30 Martie 2010 17:37

Deși vazusem după aplauzele puternice prelungite a la Sala Palatului că omul a avut succes (și încă are), când am ieșit de la concertul lui Perry de seară, după ultima piesă, Severance, am vrut să aflu păreri. În afara de câteva figuri plictisite (ale căror mâini erau roșii de la clampanit), am primit numai "extraordinar, ce muzică sensibilă!", și chiar "stii dacă se face vreun after-party cu ei și unde?" Din păcate nu...

Gasesc că Dead Can Dance este o trupă care sună foarte bine, deși fără nici o direcție, fără o linie, cu feeling dar fără pasiune, care și-a găsit fortuit substanța în contextul unei perioade de mare creativitate. Și ca să fiu franc, o trupă care a apărut după Cocteau Twins și s-a despartit după aceștia. Albumul solo al Perry (Eye of The Hunter) nu e diferit, iar The Ark, ratiunea turneului, ce va să apară în Iunie la Cooking Vinyl nu mi se pare diferit.

Sala a fost mai mult plină decât goală, și Perry a ajuns de la prima piesă (DCD), The Arcane, direct în inimile oamenilor care, cu barbiile ridicate și ochii mijiti, miscau ușor din gat. Publicul lui Brendan sunt oamenii buni, sensibili, pe care piese ca Winter Sun, This Boy, Utopia (de pe The Ark) și încă 3 noi, i-au mangaiat. Vocea soporifică le-a încălzit inimile, iar alternativul cald cu tente de Pink Floyd pe de-a încăntat.

Chiar, sunt curios care o fi lista de audii a lui Brendan... Coveruri după Tim Buckley (Dream Letter) sau Piano Magic (You Never Loved this City) ne fac o idee. Mi-a plăcut de multe ori vocea care-mi amintea plăcut de Justin Sullivan sau, neplăcut, Chris Martin. Piesele DCD (The

Perfect pentru Sala Palatului

Scris de VS

Marti, 30 Martie 2010 17:37

Carnival is Over, Passage in Time (de pe primul), sau Spirit, cantata excelent la primul bis, mi-au evocat o umbra din seva Simple Minds s.a. De pe albumul din '99 a bagat Medusa si The Voyage of Bran.

Nostalgia a fost setarea de baza, iar teme ca alienarea ("I'm invisible" etc.) mi-au provocat compasiune. Muzica britanica deci, performata excelent de trupa lui de poli-instrumentisti unde toba suna simplu si saltaret, basista vibranta post-punk, chitarile de multe ori harsaite si agresive, lautele – laute si clapele – Vanghelis. Perry are si umor, intre doua piese, dupa un lung si concentrat acordaj al instrumentelor, pentru complexitatea bucatii ce urma, Perry incalzind (daca mai era nevoie) publicul: "Let's rock!"

Bisurile, o setare obligatorie si caraghioasa a oricarui concert, au venit dupa minute intregi de aplauze necontrolate (fiecare dintre runde), impreuna insumand 3 piese. Am plecat cu impresia ca Perry, in clipa tragica a ultimei suflari, va avea doar doua regrete: ca nu are melodie si ca nu a omorat pe cineva. Regretul meu este ca nu am putut sa ma manifest frenetic.